

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg mener faktisk, at man som menneske har en forpligtelse til at benytte sig af retten til at blive klogere. Nogle er hurtigere end andre; Venstre og De Konservative har nærmest overanstrengt sig urimeligt for at blive klogere her.

Med risiko for, at miljøministeren skal tro, jeg har fået en dårlig vane, må jeg udtale min fulde opbakning til ministerens holdning til og undren over dette initiativ.

I øvrigt er jeg langt hen ad vejen enig i, at det problem, som forslaget sigter imod, må løses, men lad os nu se, hvad handlingsplanen giver – vi får jo snart resultatet af den for det første år – og lad os så tage sagen op igen.

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg vil godt indledningsvis sige tak for de tilkendegivelser, der har været om vores forslag. Jeg skal ikke sige, at tilkendegivelserne kommer meget bag på os, men som ordfører for forslagsstillerne vil jeg gerne kort besvare en række af de indlæg, der har været.

Til Socialdemokratiet ved hr. Martin Gleup: Lad mig slå fast, at det, vi taler om, ikke er et blodbad på skarven. Der er heller ikke tale om, at Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet i denne forbindelse ser med milde øjne på ulovligheder, ulovlig nedrivning af reder og andet, som ligger uden for loven. Lad os slå det fast, så vi ikke går fejl af hinanden.

Til fru Vibeke Grønbæk: Vi kan ikke undre os over, at fru Vibeke Grønbæk er enig med ministeren, men også er klar til yderligere tiltag, når statusrapporten foreligger – selvfølgelig afhængigt af, hvad der står i rapporten. Forslagsstillerne har imidlertid en forventning om, at udviklingen kører stærkere, end vi kan nå at reagere herinde, og det er en af forklaringerne på, at beslutningsforslaget er fremsat, så vi er klar til at reagere.

Et lignende indtryk fik jeg egentlig fra hr. Ole M. Nielsen, som både var meget enig, men også var uenig. Jeg fornemmede egentlig det samme som fra fru Vibeke Grønbæk, så vi også her kan forvente en forståelse, hvis statusrapporten viser den udvikling, vi kunne have en fornemmelse af foreligger.

Jeg vil gerne have lov til at knytte følgende kommentarer til forslaget generelt: Proportionalt med skarvbestandens voldsomme eksplosion de senere år må vi alle sammen erkende,

at utilfredsheden med skarvens omsiggribende skadeeffekt – både skaderne på fiskernes fiske-muligheder i de indre farvande og dens natur-ødelæggende levevis visse steder – øges.

En fornuftig forvaltning af livsbetingelserne for skarven og hele den danske fauna er der bred enighed om i den danske befolkning og i det danske Folketing, og i forlængelse af det skal vi sikre os tilstrækkeligt med redskaber i internationale aftaler såsom fuglebeskyttelsesdirektivet, som Danmark er part i, så vi i fornødent omfang kan regulere og sikre vores handlingsmuligheder, når et problem som skarvbestandens eksplosion løber fra os. Det er derfor ikke tilfredsstillende for forslagsstillerne, hvis man med den eksisterende forvaltningsplan for skarven i Danmark forsøger at fortælle os, at bestanden stabiliseres om nogle år, når det reelle problem er, at der i dag er for mange skarver.

Forslagsstillerne er opmærksomme på, at vi i forlængelse af jagtlovsbehandlingen i foråret har givet yderligere muligheder for at regulere antallet af skarver inden for 100 m fra erhvervsfiskeredskaber og 1 km fra redeplads hele året, samt at der kan indgås lokale aftaler med Skov- og Naturstyrelsen om forskellige former for regulering, og at man som sagt flere gange i dag endnu ikke kender effekten af disse tiltag. Men det er der altså stadig væk mange lokalområder og berørte mennesker der ikke føler de kan vente på.

Forslagsstillerne er af den opfattelse, at vi allerede nu skal bede regeringen om at overveje at fjerne skarven fra liste 1 i fuglebeskyttelsesdirektivet, så vi under miljøministerens kyndige vejledning – vi hjælper gerne til – langt mere fleksibelt kan iværksætte reguleringer af skarvbestanden efter behov. Heri kan indgå en bred vifte af muligheder lige fra indførelse af generel jagttid til punktering af æg og nedskydning af reder og unger m.v. Dette kan for mange lyde som nogle barske, hjerteløse gerninger, men det er en nødvendighed, hvis skarvproblemet ikke skal løbe yderligere fra os.

Jeg håber, vi sammen kan finde en fornuftig målsætning for, hvor meget skarven må belaste os, i form af en grænse enten for antallet af skarvkolonier eller for bestandens størrelse. Efter forslagsstillerens mening bør vi tilstræbe en halvering af den eksisterende bestand – som minimum.